

EERST DIT

VAN DROOM, DAAD EN RESULTAAT

GAEA SCHOETERS

die Mannen zijn. Nog net tussen aanstormend talent en gevestigde waarde. Twee broertjes van James Dean: in jeans en van het vele wassen zachtgeworden T-shirts strijken ze neer aan tafel, met warrig haar. Ze halen er hun handen door, terwijl ze praten over kunst, en, met veel meer terughoudendheid, veel later pas, ook over seks en vrouwen. En roken dat ze doen. Ze hullen zich in mist, maar met de drank zijn ze voorzigtiger. Minder bang voor longkanker dan voor loslippigheid.

Stef wikt elk woord, of het nu over vrouwen of theater gaat: de sturm-und-drang bewaart hij voor het podium, daarnaast regeert voorzichtigheid. 'Ik wil niet dat mensen te veel over mij weten. Dat versmalt hun lezing van mijn werk.' 'Je kan een kunstwerk niet

begrijpen zonder de biografie van de kunstenaar te kennen', werpt Rinus tegen. In zijn houtskooltekeningen schept hij een fictief universum waarin hijzelf centraal staat, of toch zijn alter ego, dat alles en iedereen kan zijn. Misschien gaat het wel verder, en maakt ook de jongen

Zij zijn de Mannen. Nog net tussen aanstormend talent en gevestigde waarde

die hier zit, deel uit van dat gesamt-kunstwerk. Is al wat hij vertelt één geniale leugen.

Zo'n honderd jaar geleden zette dada de kunstwereld op stelten. Alles moest anders. Het was een tijd van luid geroep. Van slogans en van manifesten. Verzet tegen al wat was geweest, tegen de oorlog, tegen de goede smaak, tegen de hele gevestigde orde. Antikunst, bedoeld om te bruuskieren.

Hoe anders is de avant-garde van vandaag. Het is geen tijd voor revolutie, zeggen zij. Wat valt er nog te vechten, nu zowat alles kan en mag. Het is een zachter zoeken dat hen drijft. Los van de wereld, kijkt hun kunst vooral naar binnen. Naar de mens. Politiek, c'est les autres. Dat ze het niet goed weten, klinkt het vaak. Dat het te moeilijk is. Of te versplinterd.

Misschien ligt precies daarin de revolte. In die vertwijfeling. Misschien is dat het statement. Dat ze niet alles zeker weten. Het maakt hen in elk geval niet minder ambitieus. Of meer bereid tot compromissen.

'Wat een mooie plek. Ik kom bijna nooit uit Antwerpen dus vergeet je soms dat dit ook België is.' Met oprechte verwondering kijkt kunstenaar Rinus Van de Velde naar de glooiende heuvel achter Villa Hellebosch, waar net het hooi wordt binnengehaald. Ook theatermaker Stef Aerts geniet van de rust. 'En hier kun je komen werken? Dat ga ik onthouden.' Het is moeilijk om door de waan van de dag de mannen van morgen te zien.

Maar stilaan bewijzen de feiten dat zij

INHOUD

22

4 **BEELDEN VAN DE WEEK**
Jan Desloover selecteert

8 **DE WEEK VOLGENS**
Marc Reynebeau

9 **EVA'S GEDACHT**

10 **EEN BLAD MAT**

11 **SI & LA**
Column Bernard Dewulf

12 **VILLA HELLEBOSCH**
Stef Aerts &
Rinus Van de Velde

22 **BOWE BERGDAHL**
Amerikaanse held of
Talibanvriendje?

28 **BEELDVERHAAL**
Frederik Buyckx
delft Braziliaanse diamant

36 **PETRA VAN MULDER**
De onbewogen deeltjesversneller

41 **PUNCH**

46 **HIT-AND-RUN**
Radiomaakster Ayco Duyster
in 30 vragen

48 **ZOMERPUZZELS**

50 **ALTIJD ERGENS**
Michiel Hendryckx
fotografeert en vertelt

28

36

COLOFON

HOOFDREDACTEUR DE STANDAARD: Karel Verhoeven | **DS WEEKBLAD** CHEF: Guinevere Claeys | ADJUNCT-CHEF: Griet Plets | EDITOR: Johan Faes | FOTOREDACTEUR: Jan Desloover | EINDREDACTEURS: Diebrecht De Smet, Astrid Houthuys | REDACTIE: Steven De Foer, Ann-Sofie Dekeyser, Filip Rogiers | VORMGEVING: Geoffrey Fiems | WERKTEN MEE: Philippe Boulet-Gercourt, Frederik Buyckx, Bernard Dewulf, Maria Groot, Michiel Hendryckx, Johan Jacobs, Jimmy Kets, Eva Mouton, Matthias Philips, Marc Reynebeau, Gaea Schoeters, Ben Van Alboom | Advertentieregie: Ilse Baele, 02/467.24.27 | Hoort bij De Standaard, mag niet los verkocht worden. | Coverbeeld: Jimmy Kets